

Zkřivený nástroj.

Největší břemeno, které si lidská duše na sebe naložila a bude jí překážet v každé možnosti vzestupu, je ješitnost! Vnáší zkázu do celého stvoření. Ješitnost se stala nejsilnějším duševním jedem, protože člověk si ji oblíbil jako štít a plášť pro všechny své nedostatky.

Jako omamný jed stále znovu pomáhá lehce se přenášet přes duševní otřesy. Že to je jen klam, nehraje pro pozemské lidi žádnou roli, pokud tito při tom cítí jen uspokojení a tím dosáhnou pozemského cíle, ať už je to také často jen několik minut směšné samolibosti. Není třeba, aby to bylo pravé, protože lidem stačí zdání.

Dobromyslně se mluví o této ješitnosti, domýšlivosti, duchovní pýše, škodolibosti a tak mnohých vlastnostech všech pozemských lidí, okrášleně jako léčkách luciferského principu. To všechno je však jen chabá sebeomluva. Lucifer se vůbec nepotřeboval tak velmi snažit. Jemu stačilo to, aby lidi nasměroval na jednostranné vychovávání rozumu v pokušení požívat ovoce ze „stromu poznání“, tedy poddávat se požitku tohoto poznání. To další, co následovalo, učinil člověk sám.

Za největší výplod, který získal převahu, chce být brána k zemi připoutaným rozumem ješitnost, která má ve své družině tak mnohé zlo, jako je závist a nenávist, pomlouvačství, dychtivost po pozemských požitcích a statcích všeho druhu. Všechno nepěkné v tomto světě je ve skutečnosti zakotveno v ješitnosti, která se projevuje v tak mnohých druzích.

Touha po vnějším zdání vychovala dnes převažující „karikaturu člověka“! Tato zdánlivá bytost již nezaslouží být nazývána „člověkem“, protože ve své ješitnosti kvůli tomuto zdání podkopala možnost k nutnému duchovnímu vzestupu, všechny přirozené spojovací cesty, které jí byly dány k činnosti a zrání jejího ducha, tvrdošijně zazdila a rouhajíc se vůli Stvořitele zcela je zasypala.

Pouze k zemi připoutaný rozum pozdvižený na bůžka postačil, aby přemístil celou cestu člověka, kterou mu Stvořitel ve svém stvoření vyznačil.

Lucifer si připsal triumf tím, že duše pozemského člověka odvážila se zásahu do hrubohmotného pozemského těla, který jí zcela znemožnil určené působení ve stvoření. Kvůli zostření rozumu odehrávala se v horečné činnosti jednostranná výchova **té** části mozku, která musí působit jen pro hrubohmotnost: předního mozku. Samočinně byla tím duchovně **přijímající** část lidského mozku ve své činnosti potlačena a podvázána. Tím bylo také ztíženo každé pochopení pro duchovno a během tisíciletí se dokonce **duchovní** chápání pro pozemské lidi zcela ztratilo. Ti stojí tím nyní osaměle, **neupotřebitelní** ve stvoření. Odříznuti od možnosti duchovního poznání a vzestupu, a tím odříznuti také od Boha!

To je dílo Lucifera. Více dělat nepotřeboval. Pak mohl přenechat pozemského člověka sobě samému a vidět ho klesat od stupně ke stupni, stále více vzdalujícího se při tom od Boha, jakožto následku tohoto jednoho kroku.

Toto pozorovat není nyní pro člověka, který se poctivě snaží alespoň někdy věcně o tom **uvvažovat**, vůbec těžké. To, že

rozumová činnost také v sobě nese chtění vědět všechno lépe, vzdorovité trvání na všem, co takováto činnost považuje za správné, je snadno pochopitelné; neboť člověk přece při tom „mínil“ to, co byl sám schopen myslet. Dosáhl v myšlení **své** nejvyšší hranice.

Že je tato hranice následkem pozemského připoutání předního mozku **nízká**, a člověk proto s rozumem **nemůže** jít dál, není schopen si uvědomit, a bude z **tohoto důvodu** mínit a tvrdit, že se **svou** hranicí dosáhl také toho **správného**. Slyší-li pak někdy něco jiného, tak bude to **jím** míněné vždy stavět výše a považovat to za správné. To je osobitostí každého rozumu, a tím každého rozumového člověka.

Jak jsem již jednou řekl, jedné části hmotného mozku přináleží úkol **přijímat duchovno jako anténa**, zatímco druhá část, která vyrábí rozum, přepracuje pak toto přijaté k použití pro hrubohmotnost. Právě tak má přední mozek, který vyrábí rozum, přijímat všechny dojmy ze hmotnosti, přepracovat je k přijímací schopnosti zadního mozku, aby jeho dojmy mohly sloužit k dalšímu vývoji a zralosti duchovna. Obě části však mají vykonávat práci **společně**. Tak to spočívá v určení Stvořitele.

Protože však zásahem jednostranného přepěstování předního mozku se tento ve své činnosti stal značně převládajícím, narušila se tak nutná harmonie spolupráce obou mozků a tím zdravé působení ve stvoření. Část pro přijímání duchovna zaostávala ve vývoji, zatímco však přední mozek školením stále více ve své činnosti vystupňován již dlouho nepřijímal prostřednictvím zadního mozku čisté záchvěvy ze světlých výšin ke své práci a k předávání do hrubohmotnosti, nýbrž vstřebával pro svou činnost z největší části jen látku z

hmotného okolí a myšlenkových forem, aby ji takto přetvořenou posílal opět dál jako vlastní produkt.

Je jen málo lidí, u nichž je **přijímající** část mozku alespoň v **nějaké** harmonické spolupráci s předním mozkiem. Tito lidé vystupují z běžného rámce, jsou nápadní velkými vynálezy nebo ohromující jistotou ve své schopnosti vycitování, která umožňuje rychle pochopit mnohé, k čemuž druzí mohou přijít jen namáhavým studiem.

To jsou ti, o kterých se závistivě říká, že to „obdrželi ve spánku“, a kteří potvrzují rčení: „Těm svým to Pán dává ve spánku!“

Těmi „Jeho“ jsou míněni lidé, kteří ještě používají své nástroje tak, jak mají pracovat podle určení Stvořitele, tedy kteří jsou podle jeho vůle a jako ony moudré panny udrželi v pořádku olej ve svých lampách; neboť jen ty mohou „poznat“ ženicha, když přijde. Jen tito jsou skutečně „bdělí“. Všichni ostatní „spí“ ve svém sebeomezení, čímž se učinili pro „poznání“ neschopnými, protože k tomu nutné „nástroje“ neudržovali v pořádku. Jako lampa bez oleje je přední mozek bez **harmonické** spolupráce přijímající části pro duchovno.

K těmto **nelze** beze všeho počítat mediálně založené lidi. Sice musí také u nich více nebo méně dobře pracovat přijímající část mozku, avšak během přijímání je u mediálních lidí přední mozek určený pro pozemské předávání unaven, protože proces vlivem určitého chtění nějakého obyvatele onoho světa tlačí obzvláště silně na přijímající mozek, a proto se v něm nutně vytváří potřeba většího protitlaku. To zcela samočinně odebírá přednímu mozku krev, tedy hybné teplo, čímž tento naproti

tomu zčásti nebo zcela přichází do klidu. Spolupracuje jen líně nebo vůbec ne. Toto odvedení krve by nebylo nutné, kdyby přijímací mozek nebyl vlivem utlačování tak silně zeslaben.

To je příčinou, proč další podání media slovem nebo písmem není přepracované pro pozemské chápání **tak**, jak by muselo být, pokud má být srozumitelné, **přesně** v souladu s pozemskými pojmy prostoru a času.

V tom spočívá také důvod, proč media tak často spatří na zemi blížící se události, katastrofy nebo něco podobného a hovoří nebo píše o tom, avšak jen zřídka odhadnou správně pozemský čas.

Medium přijímá **jemnohmotný** dojem a předává jej dál písmem nebo slovem málo přepracovaný nebo zcela nepřepracovaný pro hrubohmotnost. To musí pak přinést omyly lidem, kteří při tom počítají jen s hrubohmotností. Jemnohmotný dojem je jiný než hrubohmotný účinek, který se ukáže později. Neboť v jemnohmotnosti stojí protiklady proti sobě ostřeji, obsažněji a podle toho se projevují. Často se tedy stává, že media popisují nezměněně jen jemnohmotnost, protože přední mozek to při tom ve své přepracovávací činnosti nemůže sledovat a odpočívá. Pak je **obraz** události, jakož i času jiný, protože i jemnohmotné pojmy **času** jsou odlišné od těch na zemi.

Tak budou popisy a předvídaní jedné a téže věci znít téměř u každého mediálního člověka zcela jinak, podle jeho méně nebo také více možné spoluúčasti předního mozku, který může přinést úplné přetvoření pro pozemské pojmy jen v nejvzácnějších případech.

Když se však obyvatelé onoho světa snaží opět vybudovat pozemskými lidmi přerušené spojení mezi jemnohmotností a hrubohmotností, tak nemají být dále trpěny žádné požadavky a žádné směšné soudící úmysly od nevědomců a rozumových lidí, nýbrž tyto práce vyžadují bezpodmínečnou vážnost, čímž bude opět přivozeno to, co bylo domýšlivou ješitností pokaženo.

Avšak ze spolupráce mají být také vyloučeni všichni fantastové, blouznivci a mystikové, kteří jsou v tom ve skutečnosti ještě škodlivější než lidé rozumu.

Kdyby mohly obě části mozku pozemského člověka harmonicky pracovat společně, jak to spočívá v určeních Stvořitele, tak by byla sdělení medií dána v časových pojmech vhodných pro hrubohmotnost. Takto však nastávají vlivem více nebo méně velkého odlivu krve z předního mozku posuny a zkomolení. Jejich napravení vyžaduje však pečlivé učení v pozorování, nezaslouží však, aby bylo posmíváno, nebo dokonce podezříváno z nekalých úmyslů, jak se tak s oblibou děje od duchovně líných lidí.

Přirozeně se při tom také stává jako ve všech věcech, že se najdou lidé, kteří se prohlašují za vědoucí a s bezstarostností v těchto věcech plavou, a skutečně se tím zesměšňují, jakož i ti, kteří mají nečisté úmysly. To lze však nalézt všude a nedává to žádného oprávnění špinit tak nápadným způsobem věci samé nebo ty, kteří se tím vážně zabývají.

Toto počínání, které špiní všechno to, co ještě nemohlo dojít k pochopení, je opět jen výrazem směšné ješitnosti, symbolem nezodpovědné hlouposti, která se drží mezi těmito lidmi. Nebylo přece také nic velkého, nic vznešeného, co by na

počátku **nebylo** pozemským lidstvem osočováno! Také tomu, co kdysi říkal Kristus, ani jemu samotnému se přece nevedlo jinak.

Takoví posměvači tím jen velmi zřetelně ukazují, že jdou slepě životem nebo alespoň se zjevnou omezeností.

Rozhlédněme se kolem: Kdo dnes posměvačně přechází ze všech stran se hromadící oznámení a předzvěsti strašlivých událostí, jde svou cestou a nechce vidět, že se tak mnohé z toho již naplňuje, že se týden co týden hromadí přírodní úkazy, ten **je** omezen nebo z určitého strachu nechce ještě nic uznat!

Jsou to omezenci nebo zbabělci, kteří se neodvažují podívat se skutečnosti do tváře! V každém případě však škůdci.

A kdo nechce přiznat velkou hospodářskou nouzi, která se nezadržitelně zvyšuje ve všech krajinách této země, kdo nechce přiznat z toho vyrůstající zmatek a bezmocnost jako zhoubnou pohromu jen proto, že on sám má ještě dostatek jídla a pití, takový člověk již více nezaslouží, aby byl ještě nazýván člověkem; neboť musí být vnitřně zkažený, otupělý vůči cizímu utrpení.

„Všechno to tu již bylo!“ zní jejich lehkomyšlné řeči. Zajisté, **jednotlivosti** tu již byly! Avšak nikdy ne za takových podmínek jako dnes, za tohoto vědění, které se dnes vychvaluje, a ne za takových opatření, se kterými se lze dnes setkat! To je rozdíl jako den a noc!

Avšak především nebylo takové **nahromadění** událostí. Dříve uplynula léta mezi přírodními událostmi a o takovýchto dějích se mluvilo a psalo po celé měsíce, všichni civilizovaní lidé se nad tím ve vzrušení pozastavovali, zatímco dnes je již všechno

do hodiny zapomenuto v tanci nebo všedním tlachání. Je to rozdíl, který se nechce vidět ze strachu, jenž se ukazuje v lehkomyšlnosti! V rouhavém nechtění chápat.

„Lidstvo se nesmí znepokojoovat!“ je příkazem dneška. Avšak ne z lidské lásky, nýbrž jen ze strachu, že by lidé mohli klást požadavky, kterým by nikdo již nestačil!

Často jsou přece tyto pokusy o uklidnění tak neohrabané, že jen **lhostejné** lidstvo může na to mlčky slyšet v otupělosti, jaká dnes panuje. Že je to však nepřátelská práce proti vysoké Boží vůli, to nechce nikdo poznat ani říci.

Bůh **chce**, aby lidé poznali tato varování, která jasně hovoříce spočívají v kupředu postupujících událostech! **Mají** se probudit ze svého lehkomyšlného duchovního soumraku, aby uvažující ještě včas nastoupili cestu k návratu, dříve než bude nutné, aby veškeré to utrpení, které mohou nyní ještě vidět u svých bližních, je také uchvátilo. Je to vzpoura proti Bohu ode všech, kteří tomu chtějí zamezit uklidňujícími řeči!

Avšak lidstvo je žel příliš vnímavé na každé slovo, které jej chce zbavit vlastní čilosti ducha, a nechává si proto rádo říkat nejpodivuhodnější věci, důvěřivě je přijímá, ba je i **chce** mít, rozšiřuje je, a dokonce je ještě i zastává, jen aby nebylo vyplašeno ze svého klidu a pohodlí.

A do taktu přizvukuje milá ješitnost, která je nejlepší podporovatelkou toho všeho plevele, který tak jako ona vyrůstá jako ovoce Bohu nepřátelské nadvlády rozumu.

Ješitnost nechce nikdy nechat poznat Pravdu, lhostejno,

kde se nachází. Co všechno v tom podnikne, ukazuje stanovisko tohoto pozemského lidstva již vůči pozemskému bytí Syna Božího, které ve své opravdové, veliké jednoduchosti již ješitnému lidskému smýšlení nestačilo. Věřící chce mít „svého“ Spasitele jen podle **svého** smýšlení! Proto okrášluje pozemskou cestu Syna Božího Ježíše Krista vymyšlenými událostmi.

Jen z „pokory“ vůči všemu Božskému musí tento Spasitel podle lidského mínění jakožto Syn Boží být bezpodmínečně „nadpřirozený“. Nepřemýšlí při tom, že Bůh sám je **dokonalost přirozenosti** a stvoření se z této jeho dokonalé přirozenosti skrze jeho vůli rozvinulo. Dokonalost nese však také v sobě nezměnitelnost. Kdyby byla možná výjimka v zákonech stvoření, které jsou podle Boží vůle, tak by v nich musela být mezera a znamenalo by to nedostatek dokonalosti.

Lidská pokora se však nad to všechno povznáší; neboť očekává, ano dokonce **požaduje** v pozemském bytí Syna Božího změnu platných zákonů ve stvoření, tedy přestoupení. Právě od toho, který přece přišel všechny zákony svého Otce naplnit, jak on sám říkal! Očekává od něj věci, které podle zákonů přirozeného vývoje musí být prostě nemožné. A právě **tím** se má ukázat jeho Božství, to Božské, které v sobě živě nese základ přírodních zákonů!

Ano, lidská pokora může dokázat mnohé. Avšak její pravá tvář je **požadavek**, ne pravá pokora. Nejvyšší domýšlivost, nejhorší duchovní pýcha! Milá ješitnost rozprostírá přes to jen pláštík, který se zdá být pokoře podobný.

Smutné je jen to, že také tak často skutečně dobré chtění se v počáteční zcela pravé pokoře bezděčně vystupňuje ve svém

vytržení až k nemožným věcem, jak to v tak bohaté míře na sobě mohl prožít Lorber a tak mnozí jiní s ním.

Tak povstaly klamné představy, jejichž šíření přineslo velkou škodu.

Tak musel Ježíš již jako dítě vykonávat největší zázračné věci. Dokonce i při nejdětštějších hrách, které prováděl jako každé dítě, pokud je zdravé a duchovně čilé. Malí ptáčci, které vytvořil z obyčejné hlíny, **oživli**, vyletěli vesele zpívající do vzduchu a mnohem více takovýchto věcí. To jsou děje **prostě nemožné, protože odporují všem Božím zákonům ve stvoření!**

Pak by přece Bůh Otec také mohl postavit svého Syna **hotového** na zem! K čemu byla by nutná pozemská matka? Nepříjemnosti zrození? Což nemohou lidé vůbec myslet **prostě?** Nečiní tak z vlastní ješitnosti. Pozemské putování Syna Božího **muselo** být podle jejich názoru jiné. **Oni** chtěli, aby „jejich“ Spasitel, „jejich“ Vykupitel přece nebyl podroben zákonům Božím ve stvoření. Ve skutečnosti by to sice v jejich myšlení nebylo příliš malé pro **něj**, Syna Božího, avšak pro všechny ty, kteří v něm chtějí uznat svého Vykupitele! Lidská ješitnost, nic víc!

Neuvažují, že pro Ježíše to bylo mnohem větší, že se dobrovolně podrobil těmto zákonům skrze své lidské vtělení, jen aby přinesl Pravdu ve Slově oněm lidem, kteří rouhavě následkem zkřivení svého pozemského nástroje se učinili neschopnými k tomu, aby sami ze sebe mohli Pravdu ještě přijmout a poznat. Byli příliš ješitní k tomu, aby ve Slově samotném viděli poslání Kristovo jako splněné. Pro ně, ješitné lidi, muselo se stát něco **většího!**

A když Syn Boží na kříži pak vytrpěl pozemskou smrt a zemřel, jako musí zemřít na kříži každý člověk, protože to tak odpovídá Božím zákonům ve stvoření, když lidské tělo prostě nemůže sestoupit z kříže nezraněné, tu nezbyvalo ješitnosti nic jiného než názor, že Syn Boží takto zemřít musel **a nechtěl sestoupit**, aby ubohým človíčkům tímto sňal jejich viny, aby pak mohli být radostně přijati v říši Boží!

A tak povstal základ k pozdějšímu názoru **nutnosti** smrti na kříži, který přinesl smutný velký omyl mezi dnešními křesťany, jen z lidské ješitnosti.

Jestliže žádný člověk nechce více přijít k poznání, že takovéto jednání je schopné vzniknout, k radosti Lucifera, jen bezostyšnou domýšlivostí, ješitností, kterou dal lidem ke zkáze, nelze pak již více lidstvu také pomoci a všechno zůstává marné, dokonce i ty největší a nejsilnější výstrahy v přírodě nemohou je již probudit z duchovního spánku. Proč tedy člověk neuvažuje dál!

Jestliže by mohl být Kristus tělesně vzkříšen, tak by se dalo i logicky očekávat, že měl možnost také sestoupit sem na zem již tělesně hotov odtamtud, kam měl při svém vzkříšení tělesně odejít. Že se to však nestalo, že naopak od počátku musel také zakusit cestu každého lidského těla, se všemi malými i velkými útrapami, mluví spolu s mnohými jinými potřebami jeho pozemského bytí dosti zřetelně proti tomu, zcela však nehledě na to, že to mohlo být tak, a ne jinak, protože i Syn Boží se musel podrobit dokonalým zákonům svého Otce ve stvoření.

Kdo chce do stvoření a na zem, je podroben nezměnitelným zákonům stvoření. Něco opačného je smyšlenka

zformovaná lidmi z nadšení a pak zanechaná jako pravda. Tak to šlo se všemi tradicemi, lhostejno, zda se jejich předávání dělo ústně či písemně. Lidská ješitnost v tom hrála velkou roli. Jen zřídka kdy vycházelo něco z lidské ruky, z lidských úst, nebo dokonce z lidského mozku, aniž by se k tomu něco nepřipojilo. Záznamy z druhé ruky nejsou nikdy důkazem, o který by se potomstvo mohlo opírat. Člověk přece potřebuje jen správně pozorovat přítomnost. Vezměme jen za příklad to, co je přece známé po celém světě.

Noviny všech států **podávaly zprávy** o tajemném „zámku“ na Vomperbergu, jehož jsem měl být majitelem! Nazývaly mě „Mesiášem z Tyrol“ nebo také „prorokem na Vomperbergu“! S velkými, hlavními titulky, dokonce i v největších novinách, které chtějí být brány vážně. Byly to zprávy o věcech tak hrůzně tajuplného druhu, o mnohých podzemních spojovacích chodbách, chrámu, rytířích v černém brnění, jakož i stříbrném, neslýchaném kultu, také o velkých parcích, autech, stájích a o všem, co náleží chorému mozku, který je schopen takovéto zprávy podávat. A byly uváděny podrobnosti, mnohdy tak fantasticky krásné, mnohdy však byly plné tak neslýchané špíny, že každý, kdo trochu uvažoval, musel v tom ihned vidět nepravdu a zlý záměr. —

A na všem **nebylo pravdivé jediné slovo!**

Když si však nějaký člověk po staletích, tím spíše po tisíciletích přečte takovýto zlý a štvavý článek ... kdo mu bude mít za zlé, kdyby tomu uvěřil a řekl: „Zde je o tom podaná a vytištěná zpráva! Stejně skoro ve všech novinách a jazycích!“

A všechno by to nebylo nic jiného než věrný obraz

zkaženého mozku dnešní doby! Ve svých vlastních dílech vtiskuje si sám pečeť jako průkaz zkaženosti. Již pro přicházející soud!

Něco takového se tedy přihodilo ještě **dnes** navzdory prostředkům umožňujícím rychle a bez námahy jasné zjištění skutečností **před** zveřejněním! Jak tomu teprve mohlo být dříve, za pozemského času Ježíše, kdy se všechno mohlo předávat jen od úst k ústům! Jak silně je proto podrobena předávání změnám. Také ve spisech a dopisech. Lavinovitě to pak roste. Na začátku již zčásti falešně pochopeno, vzniká takovými cestami vždy něco jiného, než to bylo. Kolik slyšeného, co se nyní považuje za základ, je zde sepsáno teprve druhou, třetí, desátou rukou. Lidé by měli přece lidi znát!

Jakmile nemohou použít konstrukci svého vlastního rozumu, což je dáno u každé Pravdy **skrze velkou prostotu**, pak jim to nestačí. Odmítnou to nebo změní způsobem, který odpovídá milé ješitnosti.

Z tohoto důvodu dává se přednost také „mystice“ před prostou Pravdou. Velká touha po „mystice“, tajuplnosti, která spočívá v každém člověku, je ješitnost, ne však touha po Pravdě, jak se to často hledí předstírat. **Samolibost** zbudovala nezdravou cestu, na které se mohou slunit zástupy ješitných blouznivců a na kterou se nechá zahnat z pohodlnosti mnohý duchovně líný.

Ve všech těchto věcech hraje ješitnost člověka velice zhoubnou a ničivou roli, která ho vede do zkázy, nezachranitelně, houževnatě, protože se mu stala milou!

Chopila by se ho hrůza, kdyby se jednou mohl překonat a věcně o tom přemýšlel bez samolibosti. Avšak v tom je opět onen

háček: Bez samolibosti to nedokáže! Tak to bude muset snad pro mnohé lidi zůstat, až v tom zahynou!

Tato skutečnost v celé své žalostnosti je výsledkem, který musel přinést pád do hříchu jako následek omezení harmonického vývoje mozku svěřeného pozemského těla! Vymstilo se to zkřivením nástroje nutného v této hrubohmotnosti vlivem jeho jednostranného většího rozvoje. Nyní stojí člověk se svým hrubohmotným nástrojem, svým pozemským tělem **neharmonicky** ve stvoření, neschopný pro úkol, který má v něm naplnit, skrze sebe sama k tomu nepoužitelný.

Aby však byl tento kořen všeho zla opět vyhuben, je k tomu potřeba Božího zásahu! Každá jiná síla a moc, ať by byla sebevětší, je k tomu nedostačující. Je to největší a také nejkázonosnější nákaza ve falešném lidském chtění, která našla přístup do tohoto stvoření. **Všechno** na této zemi muselo by se zřítit, dříve než v tom může nastat zlepšení, protože není nic, co by tím nebylo beznadějně proniknuto!